

Проповідь

стор.4

Свідectво

стор.11

ЕВАНГЕЛІЙСЬКА ПРАКТИКА

Випуск #46

ЕПЦУ TODAY

Газета Евангельской пресвитерианской церкви Украины

Випуск # 32

2 червня 2013

Тішся, юначе, своїм молодечтвом, а серце твоє нехай буде веселе за днів молодощів твоїх! І ходи ти дорогами серця свого й видінням очей своїх, але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду! (Еккл. 11:9)

ПАСТОР КОРНЕЛІС ХАРІВАН: Любов - це дієслово!

Досить цікава передісторія цього інтерв'ю. З 5 по 7 квітня 2013 у санаторії «Журавушка» під Києвом пройшла конференція «M.O.S.T. United». 6 квітня видалося найнасиченішим днем: семінари, квести, прославлення Господа, спілкування, і на закінчення дня дискотека. Так от, інтерв'ю з голландським пастором Корнелісом (Кором) відбувалося якраз після дискотеки на початку нової доби! Кор несе місіонерське служіння у Київській реформатській церкві «Благодать», а також в інших реформатських церквах

та реформатських місіонерських точках. На відміну від багатьох місіонерів, що приїжджають до України, пастор вирішив вивчити саме нашу рідну мову – українську.

Ми хочемо допомагати українцям, але не працювати за них

- Коре, як Ви вирішили стати місіонером?

- Це була мрія з дитинства. Хотів стати місіонером в Африці, у гарячій країні. Бог вирішив по-іншому. Слава

Богу, нарешті отримав покликання.

- А скільки років Ви – місіонер?

- Майже 10 років.

- Що, на Вашу думку, є місіонерство?

- Наша праця не є місією у тому сенсі, як її розуміли раніше. Місією вважали перші події, заходи для заснування нової церкви. Місія в нашому контексті – це більше церковна підтримка. Є українська церква, що запросила на допомогу іноземців. Це

більше співпраця з місцевими церквами, щоб допомагати у питаннях, які їм самим важко вирішити. Наприклад, управління церкви, питання про організацію заходів для мешканців села, міста. Ми не хочемо працювати замість українців, ми хочемо з ними стимулювати, будувати Божу церкву, щоб вона функціонувала згідно з Біблією.

- А як взагалі сприймають місіонерів у Голландії?

Кор Харріван на конференції «М.О.С.Т. United»

- Це цікаве питання. На даний момент буває, що приїжджають місіонери з африканських країн, які збираються проповідувати, наприклад, у Амстердамі. Є багато іноземців. Наша країна стала місіонерською нивою. Християнство стало маленькою групою в Голландії. Місіонерство у нашому контексті означає відродження церкви. Багато церков стало ліберальними у богословському питанні. Для Голландії — це звернення до Бога.

Церква погано впоралася з питаннями гомосексуалізму

- Трішки провокаційні запитання. Як Ви ставитесь до церков, заснованих гомосексуалістами? Як взагалі треба ставитися до гомосексуалістів?

- Дуже складні питання, тому що перш за все добре собі уточнити: є багато різних гомосексуалістів! Давайте спробуємо пояснити: у Голландії існує навіть церква створена гомосексуалістами. Це означає,

що є багато віруючих людей, які вважають, що мати гомосексуальні стосунки — це не гріх, якщо ці стосунки ти маєш назавжди, до кінця життя.

Але я сам відношуся до віруючих, які знають, що Біблія це забороняє. В Голландії насправді це важка ситуація, бо між віруючими існують різні точки зору.

Думки в суспільстві дуже псуються через те, що організовуються такі гей-паради. Масова група гомосексуалістів, яка бореться за те, щоб було належне ставлення до гомосексуалізму, що потрібно приймати гомосексуалістів, як повноцінних громадян з однаковими правами! Але моя проблема з цим, що вони обирають способи «відкритим провокаційним чином». Це провокаційна реакція на те, що багато років був такий підхід, що не варто взагалі говорити про це питання, і це дуже недобре.

В церкві багато років була повна тиша. «Якби взагалі «таких» людей не було в церкві!»

Справді церква вже стала розуміти, що в ній знаходяться такі брати і сестри, котрі мають таку боротьбу. Нехтування, ігнорування їх чуттєвих питань неправильно! Я до сих пір борюсь з цим питанням... уявляю собі ситуацію, коли підходить до мене родич і каже: «чи Бог мені дозволяє такі стосунки?» Я кажу «ні». Якщо це мій син чи двоюрідний брат, то це стане питанням особистого характеру. Я бачу, що церква дуже погано справилася з цим питанням, це велика проблема церкви.

- А як бути, коли, наприклад, жінки народилися з чоловічими гормонами і їх тягне до жінок. Чи є це гріховно?

- Знаю одну людину. Її раніше звали жіночим іменем, а вона стала хлопцем. Пам'ятаю трохи її статтю, де вона писала про свою боротьбу, депресію, через яку вона пройшла. Вона не хотіла далі жити. Їй вдалося все вирішити. Дивлячись на таку боротьбу, я собі не дозволяю сказати: це гріх, і не варто старатися робити їй чи йому краще життя. Це дуже важке і складне питання.

Бути пастором — мрія дитинства

- Коре, як Ви вирішили стати пастором і як Ви прийшли до Бога?

- Для мене це бажання з дитинства. Коли мені було 5 років, то я грав з рідною сестрою в церкву, богослужіння. Я благословляв сестру, ляльки, хрестили дитинку. Копіював свого пастора. Знав, що якщо Бог дасть, то коли стану дорослим, буду пастором. Для мене — це виконання життєвої мети. Для себе я ставив деякі цілі у житті і Бог мене благословив.

- Чи можете згадати випадок, коли Ваша віра найбільше зазнавала атак з боку диявола?

- Є різні моменти в житті. Я пережив дуже серйозну депресію, коли вже на-

Кор Харріван на конференції «М.О.С.Т. United»

вчався в семінарії в Голландії. Мені було дуже важко знайти себе, реалізувати. Боровся з питанням самовпевненості, самооцінки, відчував тривогу. Були моменти, коли не хотів жити. Слава Богу, знайшов програму терапії і він дав мені по новому Його побачити. По-знайомився з живим Богом і зрозумів, що це для мене.

Це два моменти, котрими хотів би з тобою поділитися. По-перше, це поховання нашої усиновленої дочки Єви в 2008 році. Вона була хвора синдромом Дауна з пороком серця. Бог дав нам можливість взяти її під опіку, щоб дов вона жила у нас вдома. Вона прожила у нас 5 місяців. Коли у нас були готові всі документи на суд, Бог її забрав до себе. Хочу сказати, що хоча був великий траур, шок, Бог допоміг нам відчувати Свою присутність, благодать, підтримку. Ніколи не забуду той момент, коли на похоронах ти плачеш, відчуваєш біль, однак Слово Боже звучить, сонце світить і громада співає: «Небеса очікують мене, будет встреча с Иваном и Петром. Аллилуйя». Я хотів по-іншому співати тоді ту пісню, але громада мене дуже підтримала. І ще: ми удочерили нову дівчинку з синдромом Дауна. Були дуже важкі моменти під час процесу удочерення. Іноді навіть

сумнівались, чи то була Його воля, щоб ми її взяли. Але якщо ти сумніваєшся, то Бог може з несподіваної сторони показати Свою волю, підтримку, стимул, щоб ти не перестав на Нього покладатися.

- Коре, як Ви думаєте, скільки повинно бути дітей у родині, щоб кожноту приділяти достатньо уваги?

рував відчуття Його присутності. 15 хвилин прославлення, музики – це може бути не просто «мені подобається», а способом натхнення.

Розмовляю трохи голландською

- Як Ви ставитеся до фрази: «їдь працювати в іншу країну, ти ж знаєш її мову»

Кор Харриван на конференції «M.O.S.T. United»

- Я не можу відповісти на це питання, бо це залежить не тільки від кількості дітей, а також від характеру. Наприклад, у сім'ї народжується хвора дитина або інвалід. Я не маю права сказати, що здорова жінка має бути обов'язково готовою до тої чи іншої кількості дітей, це неправильно. Це особиста справа, яку чоловік має вирішити з дружиною, з Богом. Дивлячись на відповідальність перед Богом, перед своєю сім'єю та іншими людьми, ти повинен приймати власне рішення.

- Як можна прославляти Бога, будучи втомленим, коли немає сил ні про що думати?

- Справа в тому, що при висловленні подяки, хвали, звернення, трауру Бог нам дарує не тільки пісні, гімни. Вважаю, що якщо людина втомлена, варто планувати час так, щоб оновити свої стосунки з Богом. Це не просто спосіб висловлення Богу наших почуттів, подяки, а навпаки – щоб Бог нам знову да-

- Якщо ти хочеш переїхати в Голландію – бажано вивчити її мову. По-перше, це доступ до людей. Пам'ятаю момент, коли я задумався над тим, навіщо вчу українську мову, бо мені тут відповідають російською і ставляться до мене, як до дурного іноземця. Доступ до людей, культури, душі. По-друге, це дає унікальні можливості – наближатися до людей, жертвувати, трудитися, щоб розуміти душу. Пробував розуміти українців. Думаю, що частково вийшло. Третій момент – навіть чужі люди у поїзді мені дякують, що я обрав саме українську мову (а не як американці чи інші іноземці, наприклад, обрали російську).

- А скільки мов Ви знаєте?

- Німецьку, трохи голландську, голландський діалект. Цей діалект діє на території, де я народився, також він має свій переклад Біблії. Також знаю англійську, французьку, російську,

українську, угорську. Також вивчив латинську, грецьку і старовірську, щоб ознайомитися з оригіналом тексту Біблії. Хоч ніхто не розмовляє латинською, але, наприклад, коли вивчаєш французьку, то структура латинської мови, граматики дуже допомагає. Також є правила, які подібні з українською чи російською мовами.

- В чому для Вас різниця між почуттями гордості і власної гідності?

- Гордість являється там, де ти наперед ставиш різницю між людьми і собою. Ти ставиш себе вищим, кращим у порівнянні з іншими. Почуття власної гідності... тут говориться більше про твою унікальну особистість - хто ти насправді, яким Бог тебе створив. Якщо людина спеціально тебе ображає, то ти маєш повне право сказати їй: вибач, ти не маєш ніякого права так мене принижувати перед людьми. Ти даєш мені дуже некомфортне відчуття.

- В чому для Вас різниця між почуттями до протилежної статі та прихильністю (коли звикаєш до неї)?

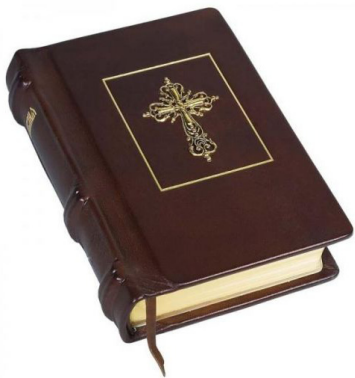
- Тобто, яким чином ти пізнаєш, чи справді вона твоя? Чесно кажучи, колись я думав, що це вона. А вона думала зовсім по-іншому про мене. І нічого не вийшло. Має бути таємниця. Ця таємниця називається любов'ю, коли між мною і нею є автоматичний, автономний процес - коли ми навіть не шукаємо один одного, але тягнемось один до одного. Я це асоціюю зі зворушенням. Людина дає таке відчуття, що я її давно знаю, хоча ми з нею нещодавно познайомилися. Це як вона створена для мене, не дивлячись на її зовнішній вигляд, а, скоріше, на душу. Дуже легко спілкується, ніби ми дуже добре одне одного знаємо. Хочу сказати, що між людьми є контакт, іскра, що вони можуть познайомитися, зустрічатися. Але любов – то є інша справа. Любов – це дієслово, намір, бажання і навіть іноді – покаєння. Любов, як можна читати у 1 Кор. 13 - це ставлення, відношення, повага. Це багато стосується активних заходів. Любов – це перш за все дія, а не почуття.

- Дякую Вам за інтерв'ю, Коре.

Інтерв'юер – Руслан Скришевський

Гедеон руйнує батькового жертовника

Суддів 6:25-32

Чи знаєте ви, хто такий Гедеон і що він зробив? Багато з вас знають цю людину, він показав себе, як хороший слуга Господній. *Він жив приблизно 3150 років тому, але всі християни знають про нього, про його відважний захист ізраїльського народу. Він був хорошим суддею, який захищав Божий народ від ворогів.* Проте, у його житті була одна подія, про яку ми будемо говорити з вами, і якби не його рішучість, якби не його вибір кому він буде служити – він так і залишився б ніким, людиною, про яку ми навіть ніколи б не прочитали жодного речення. **У його житті був справді важкий вибір, який навіть міг зруйнувати його стосунки з сім'єю, але не дивлячись навіть на загрозу смерті, Гедеон робить свій вибір і стає на сторону Господа. І Господь його дійсно не залишив. І зі слабкого простого чоловіка робить його могутнім суддею, якого знають всі християни.**

Перш за все розповім трішки історії, щоб ми могли зрозуміти життя, яким жив Гедеон та ізраїльський народ. Той період, про який ми читали, був досить важким як для Божого вибраного народу, так і для Бога самого. В той час не було царя, не було явних керівників, які могли б керувати всім народом, які могли б направляти народ до служіння Богу. І як сама Біблія пише, **що кожен робив, що хотів.** Найбільш поганим було те, що Божий народ, якому Господь так багато зробив, і який мав служити Богу, дуже часто впадав в ідолопоклонство, і замість Єдиного

Бога поклонявся різним ідолам. За це їх Господь карав через інші народи, які воювали проти Ізраїлю. Тоді дехто починав Бога просити про порятунок і Бог давав для цього народу суддю, який перемагав ворогів і старався повернути людей знову до поклоніння Богу. Але коли цей суддя помирав, все те ж саме продовжувалося знову – ідолопоклонство, жертвоприношення різним ідолам і тому подібне.

Про Гедеона мало відомо, але з цієї історії можна зрозуміти, що його сім'я також поклонялася ідолам, а батько був, якщо добре розуміти з цих слів, один із жерців у ідолів ваала та астарти. Замість того, щоб служити істинному Богові, цей батько був обраний жерцем для поклоніння ідолам і, напевно, як батько, змушував і всю свою сім'ю поклонятися цим статуеткам. **Хоча всі вони знали про єдиного істинного Бога, який не так давно, майже 100 років тому, привів їхніх прабатьків з єгипетської неволі в обіцяний край.**

Що мав робити Гедеон? Перед цим Гедеону з'явився ангел Господній, який передав слова Господа, **що Бог обрав Гедеона бути суддею для ізраїльтян.** **Зверніть увагу, що Гедеон прекрасно знав, хто такий Господь, він прекрасно знав про ангела, який йому явився, він прекрасно знав про свій рід Манасії, одного з синів Йосипа.** Багато він та увесь його народ знали про Господа, і попри все те, що Бог їм дав, чомусь поклонялися не Богу, а якимось ідолам. Господь та жертвоприношення ідолам – це дві зовсім різні речі. Це суперечить заповіді Господній, де сказано: **«Хай не буде тобі інших богів передо Мною! Та не роби собі ідола».** Саме тому перше завдання, яке мав зробити Гедеон для Господа – очистити свою власну сім'ю від ідолопоклонства. Він мав піти і розбити того кам'яного ідола, якого всі називали ваал, та дерев'яну статую баби, яку всі називали астартою. Все це стояло на якомусь пагорбі неподалік міста, де жив Гедеон, і куди приходили поклонятися всі жителі цього міста. Можливо, це було певним випробовуванням, яке Господь дав для Гедеона,

щоб подивитися наскільки він довіряє Богу, і наскільки потім Господь зможе довіритися Гедеону.

Як ви думаєте, чи було легко для Гедеона виконати це завдання Господа? Перш за все зрозумійте, що він мав іти наперекір своєму батькові. Він знав, що його рідні не схвалять таку річ, не погладять його по голові за такий вчинок. По-друге, він реально ризикував своїм життям, адже якщо дізнаються люди, що він має зробити, то вони ж можуть навіть вбити за таке. **Чи легко йому було прийняти рішення?** З одного боку Господь зі своїм наказом, з іншого – традиції батьків, обряди і, врешті решт, загроза смерті. Як би ви вчинили на його місці? Запам'ятайте це запитання, я його задам ще раз, адже це не просто історія, яку ми маємо послухати, як казку і забути. Це дуже актуальний приклад і запитання для кожного з нас, адже дуже часто і ми стоїмо перед таким вибором.

Що робить далі Гедеон? Він збирає 10 людей, які могли б допомогти йому розбити того валового жертовника, і під покровом ночі, щоб ніхто його не бачив, йде виконувати завдання Господнє. Йому було страшно, напевно він не переставав думати, що може втратити зв'язок з батьками, з ріднею, які потім можуть ненавидіти його за такий вчинок. У нього було багато причин відмовитися, сказати Господу, що він не готовий, що є інші люди, яких Бог може також попросити зробити те саме. Гедеон міг знайти тисячі причин, щоб не коритися Господу, він і так багато чим ризикував. Але не дивлячись ні на що, він іде, незважаючи на негативне ставлення родичів. **Для нього найперше – є виконання волі Божої. Слухати накази Господні, а не підкорятися незрозумілим традиціям та обрядам батьків.**

Коли жертовник ваала був розбитий і дерево астарти порубане, Гедеон з того камення побудував новий жертовник, для Господа, і на дровах з астарти приніс жертвоприношення для Господа. Це був справді сміливий вчинок. Гедеон справді показав, що він не забув про існування Бога і що для нього Бог є

важливіший за всяке ідолопоклонство, традиції та обряди.

Коли зранку жителі того міста повставали і виявили, що їхній жертвник розбитий, вони почали шукати винних. Довідавшись, що це зробив Гедеон, син Йоашів, розлючені люди прийшли

серця батько прекрасно розумів, що кам'яна статуетка ваала - це не Бог, це не жива істота, яка може чути, бачити та карати. Це проста вигадка людей, саме тому боятися для Гедеона немає чого.

Про подальше життя Гедеона

батьках, які ведуть своїх дітей не до раю, а до пекла, навіть не думаючи про це. **Бо дивлячись на батьків чи родичів, багато хто може і хотів би слідувати за Господом, але так і гинуть у своїх гріхах, не знайшовши дорогу до спасіння.** Виходить так, що коли всі будуть топитися, то і я буду робити те саме. Саме це і веде до загибелі.

Але у Слові Господньому є не лише запитання до батьків, тут є також виклик для дітей, для молоді. Як вони будуть чинити у таких ситуаціях? З одного боку, Гедеон міг відмовитись, і його народ так і далі страждав би під гнітом ворогів, а про Гедеона так ніхто і не дізнався б. **З іншого боку,** Гедеон став на сторону Господа, і про нього дізналися не лише ізраїльтяни, але навіть ми, люди, які живуть більш ніж 3000 років - пам'ятаємо про нього, знаємо про його приклад довіри Господу.

Знаєте, якось Ісус підійшов до одного чоловіка і запропонував йому слідувати за Ним. На що цей чоловік відповідає: «Дозволь мені, Господи, перше піти та батька свого поховати.» Іншими словами, я поки не можу. От коли мої батьки будуть старі та помирають, от тоді, через років 20-30, я буду слідувати за Тобою. Знаєте, що Ісус сказав для цього чоловіка? Він каже: «Іди за Мною, і зостав мертвим ховати мерців своїх!» Для Ісуса цей юнак так і залишився духовно мертвим, як і його батько. Ще в іншому місці Біблії Ісус каже: «Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний.» (Матв.10:37)

Брати і сестри, Бог ніколи не закликав нас забути про своїх батьків і зневажати їх. Навпаки, *Господь дає нам виклик, щоб ми самі зрозуміли, що спасіння є в Ісусі Христі, в Його крові, а не в традиціях, обрядах та поклонінні образкам та ідолам.* І якщо ми самі дуже добре зрозуміємо це, то наше завдання і батькам нашим показати істину, показати Ісуса, який допоможе і їм мати спасіння. **Пізніше ми бачимо, що батько став на сторону сина. Господь справді ніколи не залишить своїх дітей і допоможе змінити серця наших рідних, допоможе і їм мати єдність з живим Господом, а не мертвими картинками та дерев'яшками.** Амінь.

Пастор В'ячеслав Мурза

до дому того Йоаша та почали вимагати, щоб він вивів свого сина і нехай він помре, бо розбив жертвника ваала. Звичайно у таких ситуаціях страшно знаходитися, коли люди настільки засліплені гріхом, ідолопоклонством, що гідні вбити людину за те, що він руйнує їхнього божка. *До речі, все те саме відбувається і в наш час. Спробуйте сказати людям, що ікони – це ідоли, яким люди поклоняються, і вони вас у порошок зітруть.*

Даючи такі випробовування людям, Господь ніколи не залишає їх потім, Він все робить для того, щоб зберегти свою людину. І в цій ситуації Господь впливає на батька Гедеона, дає йому мудрість прийняти правильне рішення. Напевно сам батько також не знав про вчинок сина. Напевно в той момент він також був дуже злий, розлючений і сам хотів покарати Гедеона, але **коли його поставили перед вибором – якийсь ідол, статуетка чи життя власного сина - батько стає на сторону сина.** Захищаючи Гедеона, батько каже до людей, що хто ви такі, щоб заступатися за ваала, що він сам не може заступитися за себе. Якщо хтось образив ваала, той до ранку буде мертвий. *Хоча в глибині свого*

відомо не так багато. Ми лише знаємо певні історії зі слова Господнього, а також, яким чином він послужив Господу як суддя, який очистив свій народ від ворогів та певним чином від ідолопоклонства. Але та історія, яку ми прочитали сьогодні, містить чимало повчальних речей.

Але в цих словах є одна маленька складність для деяких людей, адже вони можуть подумати, нібито Господь закликає не слухатися своїх батьків і йти наперекір їм. Хтось може сказати, що це про нього не можна робити. **Але в чому є проблема сьогодні у молодих людей, та і в старших також?** А проблема є та, що не завжди батьки можуть йти вірним шляхом до Господа. Більшість самих же батьків навіть близько не знає хто такий Спаситель, і кому насправді вони служать у своєму житті. І дуже часто у своєму поклонінні, скажімо так - ідолам, батьки ведуть за собою дітей. Коли говорю з людьми, які кажуть, що якщо їхні батьки і діди не ходили до церкви, то і я ходити не буду, вони не читали Біблію, то я не буду її читати, вони не розумілися у духовних речах, то і мені воно не треба. Таких людей є мільйони. *І проблема тут не лише у цих людях, але і в їхніх*

Наші сябри та сябровки

**Далеко ти, чи близько –
Наші серця б'ються в унісон.
Божа ласка нас поріднить,
Якщо ми будемо з Христом.**

(з пісні Майкла Смітта)

Перше травня. У Києві за вікном вище двадцяти за Цельсієм, а ми їдемо до Мінська. В Чернігові вже стало зрозуміло, що треба витягати кофтину з валізи. А от в Гомелі вже й куртки було замало аби зігрітись. Північна наша товаришка – Білорусь. Між іншим, як правильно називати нашу сусідку: Білорусія чи Білорусь? Виявляється “Білорусія” – це вже застаріла назва. Сучасним в українській мові є варіант “Республіка Білорусь”.

Для людини, яка ніколи не була на території сябрів (з білор. “друг”), країна здалась досить привітною, дуже охайною і чистою. Вразила масштабність архітектури столиці – широкі проспекти і гігантські будівлі по всьому місту. Дуже багато простору. За офіційними даними в Білорусі проживає близько 9,5 млн. населення. Це майже в 5 разів менше, ніж в Україні. А територія нашої держави більша всього у три рази. Мінськ серйозно постраждав у війнах, тому на вулицях Ви побачите будинки лише ХХ ст. Найдавнішим із збережених будинків в місті є Монастир Базиліанок, основу якого складають пізньоготичні житлові будинки 16 століття. Музична школа має привілею розміщуватись у цих стінах у наш час. Столиця Республіки Білорусь виглядає досить сучасною. Ознак економічного занепаду чи бідності ми не помітили. В різних районах міста можна побачити будівництво в прогресі. І за словами мінчан нові проекти розпочинаються і завершуються досить швидко, роботи не затагуються і не зупиняються на роки.

В парку, місці масових гулянь у вихідний день не побачиш компаній п'яничок, які обідають, випивають. Навколо – молодь катається на роликах, велосипедах, на човні, катамаранах, гуляє, спілкується. Ось саме таким чином має працювати закон про розпи-

вання алкогольних напоїв в громадських місцях. Та ж ситуація і з палінням. Дорогі брати-українці, продовжуймо нашу боротьбу і молитви!

Щодо віри християнської. До поїздки лише чула про те, що протестантські церкви не мають повної свободи там. За сучасним законодавством за масову євангелізацію арештовують. Але людина має право свої особисті погляди доносити, хай навіть зустрічаючи незнайомця на вулиці. Тому таким чином християни можуть звертатись на вулиці до людей аби донести їм Євангеліє, розповісти про любов Бога та запросити їх на служіння до церкви.

Маю зауважити, що серед білоруських братів та сестер по вірі мені зустрічались лише виключно

Фото з особистого архіву Наталії Ступакової

освічені і свідомі люди, грамотні, ініціативні та небайдужі. Наша “делегация” розділилась, і в неділю, 5 травня, були на двох зібраннях в Мінську в церкві «Ян Прадвесьнік», пастор Антоні Бокун, та в Дзержинську у церкві «Слово Істини», пастор Ніколай Козел. В одній з церков був святковий концерт до Пасхи, дня Воскресіння Христового. В цей день прийшло багато нових людей – рідні та друзі прихожан церкви, за яких домовились молитись протягом кількох місяців до цієї події. Християни є християнами у будь якому кутку землі, і приємно зустріти близьку тобі людину по духу, близьку по вірі. Після служіння лідер прославлення і організатор свята підійшов запитати мене, як одну із гостей, чи все сподобалось. І тут ми розговорились про дружбу українців та білорусів, про наші церкви і Господа Бога, який

надихає і дає сили в служінні. Мені пригадалось кілька знайомих імен і музичних колективів, таких як Сергій Брікса, гурти “Новий Єрусалим” та “Спасіння”, Дмитро Даукш, Олеся Унуковская, Інга Дєдовец, Наталья Лазука, Наталья Марченко. Не всі вони досі живуть в Білорусі, але починали свою творчість саме у цій країні.

Завершити статтю хочеться правдивою історією про те, які “гарні” халепи ми люди можемо організувати собі на голову, і як милостивий Господь з Його безкінечним терпінням і любов'ю до нас вирішує ці ситуації одну за одною. Так вийшло, що не в усіх нас були білоруські картки для мобільних телефонів. Усі збирались в різних місцях, а потім попередньо домовились зустрітись на вокзалі. Як виявилось потім, наплутали з місцем, де саме мали зустрітись. Людина, яка запізнювалась, мала у себе документи кількох з нас. Тобто ми виявились заручниками один одного. За 5 хвилин до відправлення, коли ми вже оббігали пів вокзалу, просто зупинились групою перед поїздом і помолитись. Не встигли підняти очі, як із переходу біжить брат, якого загубили, із сестрою, яка “раптом” знайшла його там, де ми не шукали. На останній хвилині стоянки ми сіли в поїзд із великою вдячністю Богу за те, що Він втрутився і дав вирішення там, де самі ми не справились з організацією. Чи не урок це у тому, що молитись краще не в останній момент, коли вже надії ні на що немає, а безпосередньо перед подією, тоді усе і усі будуть на своїх місцях і вчасно. Подяка нашим сябрам, які гостинно приймали. Чекаємо в гості!! І Священне Писання говорить про те, що тісні відносини, любов між нами – це те, що Бог благословляє, і це є волею Божою для Його народу.

Уривок із Послання до євреїв:

“1 Братолюбство нехай пробуває між вами! 2 Не забувайте любови до приходнів, бо деякі нею, навіть не відаючи, гостинно були прийняли Анголів.

16 Не забувайте ж і про добротність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові.”

Наталія Ступакова Координатор проекту «Чоловік і Жінка»

Сайти проекту «Чоловік і дружина»: <http://pastorigor.com.ua>, <http://manandwoman.info/>

Перша місіонерська конференція Церкви Великого Міста

Для когось День Києва став визначним завдяки концертам та салюту, для когось головною подією цих вихідних став міні-парад геїв, а я в суботу 12 годин просидів у підвалі. Ні, мене ніхто не викрадав і не вимагав викуп – в цей день в Центрі Великого Міста відбулася міжнародна місіонерська конференція.

Організацією конференції займались хлопці та дівчата з місіонерського комітету Церкви Великого Міста і, на мій погляд, зробили все на вищому рівні. Захід зібрав біля 25 учасників з України: Києва, Одеси і Львова. Але конференція дійсно стала міжнародною – в ній взяли участь представники місіонерських організацій з США, Великобританії та Південної Кореї, деякі з яких були доповідачами. Теми охопили широке коло практичних питань, пов'язаних з місіонерською діяльністю. Цікаво було почути від діючих місіонерів з якими викликами вони стикаються, які проблеми іноді намагаються стати на заваді служіння, та як вони вирішуються на славу нашого Господа.

Дон Спаркс розповіла про довгострокове одиночне місіонерство та щиро поділилася одним з острахів, що мала перед черговою поїздкою в Україну: «Я думала, якщо поїду зараз, можу так ніколи і не одружитися, але просто поклався на Бога, бо чула, що це Його наказ до служіння». Зараз вони з чоловіком живуть та служать у Києві, виховуючи двох діточок. Аня Ігнатенко згадала про свою півторарічну подорож на місіонерському кораблі «Dulos», під час якої побувала в багатьох країнах та служила багатьом культурам. Джоел Свонсон підняв тему короткострокового місіонерства у команді, а сім'я Первісів розповіла про особливості сімейного місіонерства.

Спеціальним запрошеним доповідачем був Ентоні Адамс з Великобританії, що є пастором церкви в неблагополучному районі міста Дербі. Особливість, яку він підкреслив – новий підхід до формування церкви.

План Ентоні – у тому, щоб переїхати в цей район, аби мати можливість бути не просто пастором церкви, але й сусідом для тих, хто живе з ним поруч, втілювати свою віру в життя кожного дня і таким чином бути ліхтарем для тих, що знаходяться у темряві. Він також розповів про свою роботу в організації Redstock, яка є об'єднанням багатьох церков задля поширення Євангеліє через місіонерську діяльність. Ентоні розповів які можливості для місій відкриті в Redstock в цьому році: від студентських таборів в Архангельську і служіння в семінарії в Улан-Баторі, до роботи в місіонерських точках, що несуть Євангеліє мусульманам в Албанії та Пакистані. Мене здивувало, скільки є можливостей для служіння і потреб в служителях. Поки не почуєш подібну інформацію, може складатися думка: «Куди я можу поїхати? Кому я можу послужити? Я ж нічого не вмію...» Але насправді ти потрібен! Ти можеш не знати мови країни, в яку приїхав, але просто живучи там, допомагаючи людям, спілкуючись зі своєю командою ти показуєш любов Христа.

Наостанок, організатори дали змогу кожному відчутися себе місіонером. Поділені на три команди, учасники повинні були за одну годину скласти план дій для місіонерської групи, що збирається на два роки в Прагу для формування нової церкви. Головним завданням було сформулювати за цей час групу з 25 людей, які б прийшли на перше богослужіння. Наприкінці кожна команда дала звіт щодо своїх дій: на яку аудиторію вони націлювалися, які заходи планували на різних етапах роботи тощо. Закономірним є той факт, що всі команди обрали вік від 18 до 25 років, адже переважна більшість учасників конференції мала вік до 30 років, тому мала б менше проблем у спілкуванні з однолітками. Було дуже корисно почути про помилки, яких ми припустилися, адже були деякі моменти в плануванні, про які не подумала жодна команда.

Але найголовнішим, на мою думку, стало питання: «За годину ваша команда обрала цільову аудиторію,

розробила план заходів для досягнення людей та окреслила головні етапи розвитку служіння. Питання полягає в тому, чому ви цього не робите тут і зараз?» Місіонерство в інших країнах є важливим, але якщо ти не їдеш до інших культур, чому ти не робиш це вдома? Це було важливим питанням, особливо для тих, хто не бачить можливості поїхати до Пакистану або Південної Африки.

Я сподіваюсь, що ця конференція не стане останньою, а місіонерство буде розвиватися в Україні, адже на пострадянському просторі наша країна залишається єдиною, в якій можливий вільний розвиток євангельських церков. Час і нам ставати до роботи, бо «жниво справді велике, а робітників мало».

Перша Місіонерська конференція 2013 рік

Фото: Денис Лукошкін

Денис Лукошкін

Гомосексуалізм - проблема чи видумка на порожньому місці?

Останнім часом, і це прикро визнавати, в Україні все більше і більше починають говорити про гомосексуалізм. Хоча в цілому наша країна православна, а у православній гілці християнства, як відомо, одностатеві стосунки аж ніяк не вітаються. У чому ж може бути причина збурень? Та чи є взагалі ці збурення, може все штучно зроблено?

Багато людей кажуть: навіщо взагалі про це в Україні говорити? Що, немає інших проблем, з усім вже розібралися, що тільки про геїв і лишилося говорити? Ні, звичайно. Україна - це проблема на проблемі, тому примітивно було б звужувати всі наші незгоди до гомосексуалізму. Але, на жаль, не говорити про це - означає закрити очі на те, що є протиприродним, що суперечить здоровому глузду.

Багато років тому Господь створив людей для Своєї слави і для того, щоб вони були щасливими у шлюбі. Але у шлюбі чоловіка і жінки. У Книзі Мойсея Буття ми читаємо про це:

Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, і стануть вони одним тілом. (Бут, 2:24)

Отже, сім'я з чоловіка і жінки - це природньо, це нормально. Нормально, бо повністю йде за Божим задумом.

Але, на жаль, після створення чоловік і жінка згрішили, пішовши проти волі Господа, за що й були вигнані з раю. Після того, як люди оселилися на землі, вони почали робити бруд, сором і все, що було злом в очах Господніх.

І зіпсулась земля перед Божим лицем, і наповнилась земля насильством. І бачив Бог землю, і ось зіпсулась вона, кожне бо тіло зіпсуло дорогу свою на землі. (Бут.6:11-12)

Через це зло Бог знищив потопом усіх мешканців землі, крім Ноя і його

родини. Бо Ной був вірним Богу і не робив того зла, розбещення, яке було у тогочасних людей.

Після потопу люди не перестали чинити розпусту. Про жах, який хотіли зробити мешканці Содому і Гоморри читаємо у тій самій книзі Буття:

І прибули обидва Анголи до Содому надвечір, а Лот сидів у брамі содомській. І побачив Лот, і встав їм назустріч, і вклонився обличчям до землі, та й промовив: Ось, панове мої, зайдіть до дому вашого раба, і переночуйте, і помийте ноги свої, а рано встанете й підете на дорогу свою. А вони відказали: Ні, бо будемо ми ночувати на вулиці. А він сильно на них налягав, і вони до нього з дороги зійшли, і ввійшли до дому його. І вчинив він для них прийняття, і напик прісного і їли вони. Ще вони не полягали, а люди того міста, люди Содому від малога аж до старого, увесь народ звідусюди оточили той дім. І вони закричали до Лота, і сказали йому: Де ті мужі, що ночі цієї до тебе прийшли? Виведи їх до нас, щоб нам їх пізнати! (Бут. 19:1-5)

Дякувати Богу, цього зла не сталося, але самі лише людські задуми серця вражають. До такого самого зла можна прирівняти гомосексуалізм. Люди, розбещені розпустом власних сердець, чинять зло, виправдовують його, і що ще гірше - намагаються показати свій приклад іншим.

У людей з нетрадиційною сексуальною орієнтацією є дві основні тенденції: 1) бажання, щоб їх поважали і з повагою ставилися до їх життєвого вибору; 2) затвердити власні права на рівні законодавства. Перша тенденція є адекватною - кожна людина має право на свій життєвий вибір, тому кожен живе, як хоче. Але друга... Давайте звернемося до Святого Писання:

А хто лежатиме з чоловіком як із жінкою, гідоту вчинили обоє вони, будуть конче забиті, кров їхня на них! (Лев. 20:13)

За часів Мойсея питання нетрадиційної орієнтації вирішувалося просто - через смертну кару.

У Новому Заповіті Апостол Павло пише: *Через це Бог їх видав на пожадливість ганебну, бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові. (Рим. 1:26-27)*

Отже бачимо, що неможливо виправдати гомосексуалізм за допомогою Біблії. Сучасний світ кічиться гей-парадами, фільмами про нетрадиційну «любов». Зірки шоу-бізнесу на концертах чи прес-конференціях публічно висловлюють підтримку геям. З однієї сторони, розумієш, що це не найголовніша проблема у житті, суспільстві, але і стояти осторонь теж не виходить.

Усе мені можна, та не все нажиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно. (1 Кор. 6:12)

У цій статті в жодному разі не хотілося би принижувати гідність людей, які хочуть жити таким чином. У світі багато людей нетрадиційної орієнтації робили і роблять багато для розвитку культурної спадщини (Елтон Джон, Фредді Меркьюрі, Pet Shop Boys, Девід Боуї та інші). Господь дав кожному таланти згідно з Його волею і це класно, що люди їх реалізують. Можливо, читаючи цей матеріал, читач звинуватить автора статті в упередженому ставленні до геїв, мовляв, яке ти маєш право про них писати таким чином, вони теж люди, Господь всіх любить однаково і т.д. На рахунок останнього - люди, які мало згадують Господа. Але коли потрібно підтримати гомосексуалістів, раптом згадують, що Бог любить всіх однаково. Так, Бог любить усіх однаково, але Він ненавидить гріх (про це захисники геїв воліють за-

бувати, згадуючи Його Ім'я).

Уявіть, що Ваша дитина в один прекрасний день приходить до Вас і каже, що він/вона - нетрадиційної орієнтації. Так, з позиції сьогодення можна відповісти, що «я буду поважати вибір моєї дитини». Але навряд чи Ви, створюючи родину, мріяли про такий спадок після себе. Кожна людина має право на власну думку, вибір. Деякі країни - США, Канада, Бельгія, Франція та інші - узаконили одностатеві шлюби, виразивши підтримку тому, що є злом для Творця цього світу. Це їх право. Але сподіваюсь, що до такої України ніколи не дійде, з усіма її євроінтеграційними планами. В нашому суспільстві проблем вистачає і без цього. Вважаю, що Україна може бути без гомосексуальної пропаганди, гей-парадів, але відповідальність за це лежить на кожному з нас. Дозволивши узаконити права для геїв, Україна ризикує піти шляхом, що суперечить волі Божій.

В Україні в останні роки люди з нетрадиційною орієнтацією «під шумок з Європи» намагаються привернути до себе увагу, щоб їх поважали. Поважати їх вибір - це нормально (це не означає погоджуватися з ними). Але засмучує, що замість того, щоб лікувати свою хворобу (**гомосексуалізм - це і є хвороба**, і всі люди, що кажуть «вони народилися такими і не можуть змінитися», обманюють самих себе і тих, кого вони захищають), намагаються прогнати її в люди.

В такому разі, чому б не зробити парад маньяків чи педофілів? Вони теж люди, вони народилися такими і нічого не можуть зробити з собою... Правда нісенітниця? Аналогічно і гомосексуалізм. Якщо він є у Європі, то це не означає, що так повинно бути і в Україні. Останніми роками інститут сім'ї в Україні «тріщить по швах». Громадянські шлюби - це стало нормою життя... Гейська пропаганда може остаточно добити надію на повагу шлюбу у суспільстві.

Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі Царства Божого не успадкують вони! (1 Кор. 6:9-10)

Біблія каже однозначно: не можна догодити Богу, будучи гомосексуалістом. Можна досягнути визнання в суспільстві чи більше - законності одностатевих шлюбів, чи ще гірше - заснування гейських церков, але не до цього нас призиває Господь. На завершення статті приведемо цитату з послання Апостола Павла до Коринтян: Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе в ньому, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? *Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своїй, що Божі вони! (1 Кор. 6: 19-20)*

Руслан Скришевський

На параді 25.05.13, присвяченому сімейним цінностям. Організатор - громадянський рух «Всі разом» на чолі з журналістом Русланом Кухарчуком.

<https://www.facebook.com/media/set/?set=a.201158316674488.1073741828.153506811439639&type=1>

M.O.S.T. United. Закарпатський погляд

Надворі вже майже літо, гучно-мовець ніжно виспівує «Перед тронем Божим», а в голові і серці ще й досі бринить відлуння особливих квітневих днів. Дата 5-7 квітня, мабуть, не тільки мені, але й всім учасникам цього дійства надовго вкорениться в пам'яті.

Почалось все задовго до цих 3 днів, тому хочеться ще і ще раз висловити величезну подяку тим, хто організував це незабутнє свято, хто вклав немало коштів, сил, часу аби така кількість народу змогла відчувти себе єдиною сім'єю для прославлення імені Господа нашого Ісуса Христа. Першим кроком було створення групи M.O.S.T. united в соціальних мережах, де кожен з потенційних учасників міг дізнатися потрібну інформацію щодо місця проживання, дати проведення та інші подробиці. Пригадую, коли УЄРЦ організувала першу конференцію, був такий запал, таке нестримне бажання їхати. Навіть далека дорога приносила багато радості, сміху, забав. З кожним роком цей ентузіазм потроху зменшувався і в мене, чесно кажучи, були великі сумніви, чи їхати цьогогоріч на конференцію взагалі. Але, побачивши на вокзалі перше знайоме обличчя, а потім багато-багато незнайомих, що мандрували туди, куди і я, стало якось по-колишньому радісно.

Після довгоочікуваної зустрічі ми відправились до санаторію під назвою «Журавушка», де на нас вже чекала весела команда організаторів. Коли нарешті всі з'їхались, то виявилась цікава річ: нас понад 100, і це дійсно

круто бути в числі однодумців!!!! Ми, як окрема держава, мали свою символіку, свій гімн. Особливо сподобалась група прославлення. Іноді виникала думка, що ти на концерті Hillsong. За це їм окреме спасибі. Вразило мене цього року і те, наскільки швидко ми включились в роботу, і як все було суворо регламентовано. З досвіду минулих років я так собі розраховувала, що буде якийсь час на відпочинок, а тут ні. Ну що ж, після обіду учасники були розділені на команди з метою познайомитись ближче за допомогою різноманітних ігор. Причому організатори намагались розподілити народ так, щоб в кожній команді було якнайменше людей, які могли б знати один одного, аргументувавши це тим, що все робиться для нашого ж блага:-). Після короткої перерви на каву, чай, яка також вразила всіх творчим підходом (одному з організаторів - Михайлу Заську - з метою демонстрації фокусу, розбили на голові кілька яєць), була проведена лекція від Дагласа Шепарда, українця американського походження:-), на тему: «Кому ти належиш?». Далі знову зустріч по командах, але на цей раз потрібно було зняти так званий блокбастер, тема якого «Ідеальна церква в реальному житті». Для виконання завдання кожна команда отримала свою пісню. Було весело, оскільки здебільшого пісня жила сама по собі, а історія, яку ми понапридумували, сама по собі. Справившись з цим нелегким завданням і добряче повечерявши (до речі, навіть меню відповідало потре-

бам вибагливих споживачів: була їжа окремо для вегетеріанців і звичайна, з м'ясом), всі відправились на семінар. Для тих, хто не був на конференції, розкажучу, що там було. Справа в тому, що в результаті поділу учасників утворилось 6 команд. Дві команди йшли до Максима Тихонова з «Церкви більшого міста» на семінар з питань відносин між статями. Інші дві - до Сергія Судаків з Харківської Пресвітеріанської церкви. Він давав можливість вибору тем: «Духовний зріст», «Покликання християн» та «Як християни можуть змінювати світ». А ще дві інші команди мали зустріч з Володимиром Шестуном і обговорювали тему «Мета життя для нас як християн». Все було розраховано таким чином, що кожна команда мала можливість прослухати всі три семінари в спеціально виділений для неї час. Можу з впевненістю сказати, що кожен в якійсь мірі переосмислив або змінив своє відношення до тих реалій нашого життя, про які говорилось на семінарах. Мені особисто дуже радісно, що реформатські церкви турбуються про виховання у молоді цінностей на основі Слова Божого, завдяки подібним заходам.

Фінал п'ятниці увінчався емоційним зашкеленням. Так-так. Іншими словами про це не розповіси. Київська група «Pick-up» радувала нас більш як півторагодинним шквалом якісної змістовної музики. А головною подією дня була всенародна улюблениця «МаФія».

Суботній день розпочався жваво. Ранкова зарядка слугувала учасникам для підбадьорення духу і тіла. Правда не всі змогли відвідати цей важливий захід, оскільки відновлювали сили після вчорашніх посиденьок. Друга лекція Дагласа Шепарта була присвячена темі «Криза віри», що гармонічно доповнювала і розкривала попередню тему. Загалом і третя тема «Чим відрізняються християни» стала завершальною ланкою у циклі лекцій, на основі яких можна зробити такий висновок: християни – це люди, які не кинуті на призволяще, і які не зобов'язані боротись зі своїми гріхами самотужки, це люди, які силою і підтримкою Христа долають життєві

труднощі.

Цей день також запам'ятався списком завдань, що необхідно було виконати протягом 2 годин. Як і в перший день, все було зняте на камеру. Кожна група проявила творчий підхід до реалізації цих завдань, а знімальний процес пройшов невимушено, захоплено, із великою порцією сміху. Окрім цього, кожен учасник намагався приділити час для «таємного

друга». До яких тільки винаходів не вдавались...!!! Всі карти були розкриті на вечірньому зборі команд. Як пише Еклезіаст «Всьому свій час і година своя кожній справі під небом...». От і прийшло завершення конференції. Недільний день був фінальним акордом до цієї гами вражаючих емоцій, незабутніх вражень. Після богослужіння у Пресвітеріанській церкві м. Києва ми попрощались,

щоб через рік, можливо вже набагато більшою сім'єю, знову зустрітись...

Р. С. Для тих, хто не брав участі у конференції, є чудова можливість переглянути семінари, відеосюжети всіх 6-ти команд, а також долучитись до обговорення важливих питань через групи M.O.S.T. united в соціальних мережах.

Уляна Мурза

СВІДОЦТВО

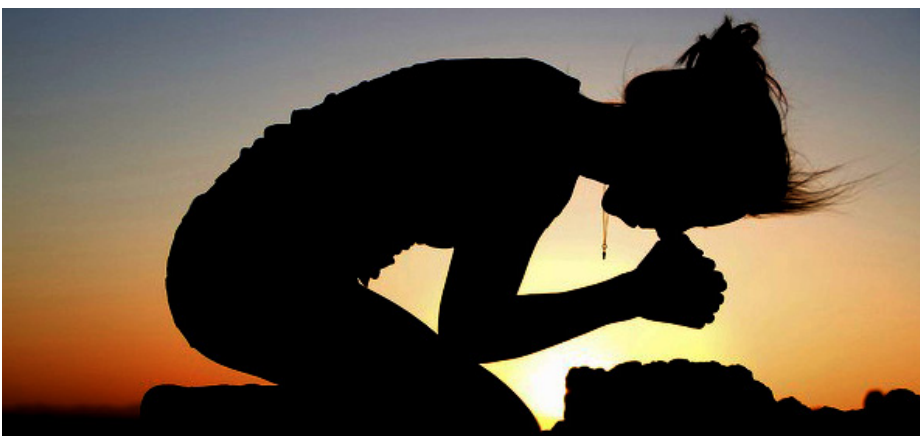
Свідोцтво

Дякую Богу за те, що Він дав мені таку можливість поділитися з вами як мене Він знайшов. Мабуть кожна людина, яка прийшла до Бога, пройшла через певні обставини в своєму житті. Якщо ми всі поглянемо на своє минуле, то побачимо, що в нашому житті багато було такого, через що на нашу думку ми не заслужили зараз бути із нашим Батьком. Але це не так. Тому що Бог милосердний і Він любить своїх дітей. І я себе запитую: «за що, Господи, Ти мене так любиш? Я багато чого в житті зробила, за що мені зараз соромно». За що Він мені дав таку гарну родину, здоров'я, дім, в якому я живу, а саме головне - Він віддав за мене сина Свого - Ісуса Христа. Це таке благословення, що не кожна людина може це прийняти. А чому? Люди люблять все, окрім Бога, який терпить наші гріхи, зневагу до Нього, богохульство, ідопоклонство і т.д. Мені буває дуже сумно, коли я бачу людей, які мають якісь проблеми чи клопоти і не розуміють, що це все можна вирішити легко з допомогою Бога Ісуса Христа,

а вони «САМІ». Так, «САМІ». Сумно правда? Але дорогі мої брати і сестри, сумно лише нам, бо ми знаємо Божу правду. Ви знаєте, що якби я не жила з Богом, то може вже б не жила із своїм чоловіком, не мала б спокою на душі, і зараз я би не чикала на іще одне дитятко, яке ношу під своїм серцем. Це іще одне велике благословення Боже. Я вийшла заміж 8 років тому. Бог мені дав дуже доброго і ніжного чоловіка, який терпів мій нелегкий характер. І я буває думаю: «може саме через його терпіння Бог мене змінив, щоб я його полюбила Божою любов'ю, щоб ми жили в мирі». А прийшла я до Бога через молитву «Отче наш». Коли моєму синові було 1 рік, мій чоловік змушений був поїхати на заробітки, і я залишилася сама із сином. Він приїжджав 1 раз в два місяці на 2, максимум 5 днів, а потім знову їхав. Якби ви тільки бачили очі мого сина. Скільки в маленьких оченятах було болю, я вам не можу передати. А далі мої ночі безсонні і очі, які постійно плакали. Від того всього в мене вже ночами почи-

налися галюцинації і однієї ночі, коли мені чулося, що до мене хтось стукає у вікно, а ми живемо на 2-му поверсі, я зрозуміла, що зі мною вже щось не так, і почала просто читати молитву «Отче наш». І після молитви я заснула. Вже через деякий час ми з чоловіком вирішили, що він вже не буде нікуди їхати, і як би нам не було важко, ми будемо жити разом, як нормальна сім'я. Зараз я можу сказати, що ніякі великі гроші не замінять родинного щастя і дитячої радості. А іще через рік я прийшла на богослужіння в УЄРЦ. Йшла я туди теж не по своїй волі, а по Божій, і вже на 3 богослужінні в мене просто лилися сльози і я не могла зрозуміти, що зі мною відбувається. Після богослужіння все стало змінюватися. Я навіть почала помічати Божу красу. Все, що Бог створив - для нас. Прийшовши додому, я розповіла все чоловікові і захотіла, щоб він теж пішов зі мною на наступне богослужіння. Він мені не відмовив. Через 2 місяці він теж прийняв Ісуса Христа в своє серце. Після такого Божого благословення, яке Бог нам подарував, в нашій родині все по іншому. Всі проблеми стали маленькими клопотами, тому що ми все стараємось вирішувати із Богом. І любов наша в родині теж стала іншою. Мені 28 років, а живу я лише із них 4 роки. І я просто не знаю, якби мене Бог не відшукав, що б я зараз робила? Я так хочу, щоб хоча б одна людинка прочитала цю статтю, і щоб вона їй припала до душі. Мир Вам, дорогі мої. Любіть Бога та Він полюбить Вас.

Вікторія Воцинар

ХРИСТИЯНСЬКА БІБЛІОТЕКА

Християнські подарунки, які проповідують

Біблії, книги, відео- та аудіо продукція, сувеніри
м.Свалява, вул. Борканюка (біля муз.школи)
тел.050 6665549

ПРАЦЮЄМО: ПОН-П'ЯТ: 10.00 - 16.00

Технічний редактор: Мурза Вячеслав

Члени редколегії: Мурза В.В.,
Пилипенко В.В., Молнар Шандор

НАША АДРЕСА:

вул.Визволення 164/1, м.Свалява

Закарпатська область, Україна, 89300

Телефон: (03133) 73061 e-mail: uerc@ukr.net

Тираж видання: 1000 примірників.

Періодичність – раз у два місяці

Газета розповсюджується за пожертви

Колонка редакції

Газета «ЕПЦУ TODAY» - неофіційна газета пресвітеріанських церков України. Публікується з липня 2009 р. Друкований варіант можна отримати у неділю:
- церква «Святої Трійці», м. Київ, бул. Шевченка 50/52 (4 поверх), початок богослужіння об 11:00.

Головний редактор - Руслан Скришевський
093 257 46 51

Помічник головного редактора - Євгенія Соколовська
098 503 35 47

Літературний редактор - Юлія Вакулович
097 377 56 51

Редактор з питань богослів'я - Іван Беспалов
097 317 95 98

Випускаючий редактор - В'ячеслав Хоменко
093 860 37 56

Під час богослужіння в Реформатській церкві у м. Свалява

Під час богослужіння в Пресвітеріанській церкві «Святої трійці» у м. Києві

Дорогі друзі! Заходьте на офіційний сайт церкви Святої Трійці! Ви зможете дізнатися про доктрини нашої церкви, подивитися свіжі новини, а також завантажити і прослухати проповіді у аудіо- та відео форматах.

Група газети ЕПЦУ Today в соцмережі «Вконтакте»:
<http://vk.com/club10564637>

Група церкви Святої Трійці в соцмережі «Вконтакте»:
<http://vk.com/club35318818>

Редакція може не поділяти точку зору автора

